

Reglen lidt tydeligere, hvis det anses for nødvendigt, det skal jeg ikke have noget imod. Mig har det forekommet — det kan gerne være, det ikke ligger Bægmanden saa nær — at der ikke kunde være nogen som helst videre fornuftig Tvivl om, at man kunde vedtage en kortere Frist end den Lovforekrevne, men at det derimod ikke kunde gaa an at vedtage en længere, og naar man altsaa i enkelte Tilfælde dog alligevel vil give Afgang dertil, maatte det udtrykkelig bestemmes i Loven. Men tror man, at det skulde blive nødvendigt at udtale, at man naturligvis har Lov til at vedtage en kortere Præskriptionsfrist, er det jo noget, som man let vil kunne blive enig om.

Hvad angaar Spørgsmaalet om Forløste, skal jeg heller ikke her komme ind paa Enkeltheder, idet jeg nemlig mener at maatte vente, indtil jeg ser redigeret Endringsforslag i den Retning for at udtale mig nærmere derom. Jeg vil dog blot i Modsætning til den ærede sidste Taler bemærke, at jeg finder det naturligt, at der er en særegen kortere Forældelsesfrist for Kautionsforpligtelser. Jeg synes, at det er en naturlig Fordring til Kreditor, at han, naar han vil holde sig til Kautionisten, ogsaa skal gøre det i en passende kort Frist, efter at de Forhold ere indtraadte, som berettiger ham til at holde sig til Kautionisten. De Grunde, som anføres i de Bemærkninger, som ledsage Lovforslaget, Motiverne, bleve heller ikke ganske fuldstændig refererede af den ærede Taler, thi det er jo ingenlunde saa, at man indskrænker sig til der som Grund at anføre, at Folk i Almindelighed gaa ud fra, at de ikke ville komme til at betale, og at deres Kautionsforpligtelse for saa vidt kun er en Formalitet. Det, som er Hovedsagen, og som ogsaa staar i det nævnte Sted i Motiverne, er netop dette, at man finder, at Kautionisten ikke bør efter lang Tids Forløb kunne overrastes med Krav, som kunde have været fremfattede for længe siden, og som han mulig for længst har ophørt at gøre Regning paa at komme til at dække, nemlig ikke i Kraft af den almindelige Betragtning, at Kautionsforpligtelsen ikke har noget at betyde eller slikt, men i Kraft af den Betragtning, at han ikke har hørt noget til det. Naar Forsaldstiden er kommen og Kautionisten ikke hører noget som helst til Kautionsforpligtelsen, er det naturligt, at han gaar ud fra, at det kommer sig deraf, at denne Sag er gaaet i Orden. — Og den anden Grund, som anføres i Motiverne, men ikke blev anført af den ærede Taler, og som forekommer mig ogsaa kan have meget stor Betydning, er den, at Forhalingen med at gøre Kau-

tionskravet gældende let vil medføre, at Regreskravet bliver værdiløst. Kautionisten har jo nemlig ogsaa den Interesse snarest mulig at faa at vide, om man vil holde sig til ham, thi saa maa han naturligvis foretage Skridt for at gøre sit eget Regreskrav gældende og betrygge det saa meget som muligt. Derfor vil jeg blot her i Almindelighed udtale, at det forekommer mig at være en naturlig og sund Tanke, at der skal være en særegen kortere Forældelsesfrist over for Kautionisten, at der skal paalægges den, der vil gøre Kravet gældende mod Kautionisten, en særegen Forpligtelse til at fremkomme med det hurtigere, end der ellers vilde gælde i Hovedfordringsforholdet.

Hvad angaar Ordene „et Gælds-brev“, da tror jeg dog i det hele taget, at det vil være tilstrækkeligt, saaledes som det staar, idet nemlig jeg ikke kan drage videre i Tvivl, at en accepteret Regning er et Gælds-brev. Jeg forudsætter nemlig, at Accepten er affattet i Udtryk, som ikke levne Tvivl tilbage om, at det er vedkommendes Hensigt at anerkende Rigtigheden af Kravet, at anerkende, at han skylder det, som Regningen lyder paa. Der kan naturligvis altid her opstaa Tvivls-spørgsmaal; hvis der bruges ejendommelige Udtryk, kan det maasse være tvivlsomt, hvad Meningen er, men hvis Paategningen er saadan, at den ingen Tvivl efterlader i saa Henseende, f. Eks. naar der skrives ligesom „accepteres“, eller „dette Regningskrav anerkendes som rigtigt“, eller saadant noget, synes mig ikke, der kan være Tvivl om, at saa foreligger der et Gælds-brev. Og det er jo naturligvis ogsaa Grunden til, at § 6 har den særegne Regel derom, den netop, at den vil gøre Forstel paa, om Debtors Anerkendelse foreligger skriftlig, eller om den ikke foreligger skriftlig.

Der blev før angaaende Rentebetalingen gjort en Bemærkning, som man jo ganske vist i Almindelighed gør, naar Taleren er om denne Maade at holde en Fordring i Kraft paa, nemlig den, at Kreditor jo i Almindelighed vil have ondt ved at bevise, at Rente er betalt, thi Beviset derfor føres i Almindelighed ved Kvitteringen, og den har jo Debitor. Men jeg vil her til bemærke, for det første det, at jeg dog egentlig ikke betvivler, at Domstolene ville anse Beviset for, at Renten er betalt, for præsteret i mange Tilfælde, hvor det vil være let at føre Bevis, saaledes navnlig, hvor Renten er erlagt til offentlige Institutioner, Kreditforeninger eller deslige, hvor altsaa Regnskaberne føres af Folk, som ikke ere personlig interesserede i det hele. Hvor Regnskaberne ikke føres af Kreditor selv, men af en Slags Embedsmænd